

Předvánoční nálada

Je předvánoční čas, nákupní horečka vrcholí. Den před Štědrým dnem je v našem supermarketu plno. Do zvuků koled se mísí reklamní hlášení o tom, které zboží supermarket nabízí, bez nějž se zákazníci zaručeně neobejdou. Příchozí zákazníci jsou zmasírovaní masmédií, ze kterých už tři dny je slyšet zprávy o pražském smutku. Takže jsou množstvím informací dokonale zmateni. Všechny dopravní prostředky pro nákup zboží jsou v permanenci. Rovněž všechny pokladny pískají jako stádo splašených kuřat v drůbežárně. A přesto, že pokladní se z posledních sil, které jim v tomto předvánočním běsnění zbývají, snaží nával kupujících zvládnout, hady front před pokladnami se stále nezkracují. Takže opravdu „radostná“ předvánoční atmosféra.

K pokladně přijíždí s vrchovatě naloženým vozíkem mladý pár. On je fešák oblečený podle poslední módy VIP s nezbytným černým kloboukem na hlavě. Postavit jej do výkladu s módním oblečením, kolemjdoucí by ani nepostřehli, že to není figura manekýna, ale živý člověk. Jeho partnerka vhodně doplňuje dvojici. Štíhlá mladá dáma budí až dojem anorektické modelky, nebo podobných dam vyskytujících se v časopisech. Zřejmě jsou to nějaký nůbl návštěvníci našeho městečka, kteří si přišli zaopatřit nejnnutnější věci pro strávení vánoc v Beskydech.

Obsah jejich koše postupně prochází přes pokladnu a její pípání se mísí s pískotem ostatních. Hromada zboží se vrší na malém pultíku za pokladnou. Pán s ledabylou elegancí pomalu ukládá nakoupený tovar do tašek. Když mu donesené tašky nestačí, nechává si od prodavačky podat další a další. Samozřejmě platbu provádí kartou. Ubíhají další minuty, neboť karta je několikrát odmítnuta a čas běží. Konečně je elektronická transakce uskutečněna, ale na pultě zbývá ještě veliká hromada zboží. Čekající ve frontě jsou silně nervózní a doporučují, ať si zaplacené zboží pán dá zpátky do vozíku a pustí k pokladně dalšího zákazníka, ale ten s klidem Angličana „pospíchá“ ještě pomaleji. Jeho partnerka, která byla zřejmě stvořena jen pro ozdobu, nebo k jiným účelům, je ještě nepraktičtější a pomáhá mu pouze radou.

Obzvláště netrpělivá je místní občanka, která má pouze několik kousků zboží. Občanka, kromě toho, že asi spěchá vařit, má ještě smůlu v tom, že je na první pohled vidět, že její předkové došli do našich končin o několik století později než Praotec Čech. Její nervozita ještě stoupá, když jí manekýn řekne něco nelichotivého o barvě její pleti. Horká krev v ní vzkypí a z jejich úst se řítí vodopád nadávek v české i jisté mezinárodní řeči. Jednání trochu usměrňuje její manžel, kterému není zrovna vhod pozornost davu okolo a oba raději po zaplacení společně odcházejí. Být počet účinkujících v trochu jiném poměru, asi by měl bulvár zase vděčný námět na téma rasové nesnášenlivosti.

Obdivoval jsem mladou pokladní, která jediná zachovala klid. Možná to byl jen šok z jednání zúčastněných, ale spíše profesionální chování naučené praxí v tomto nezaplaceném povolání. Když konečně představení skončilo, a mladý pár s hlavami vztyčenými odcházel, vědom si své důležitosti a ceny, atmosféra se uvolnila a rozproudila se diskuze. Názory byly různé, ale většina lidí spíše stranila místní občance. Staříček, který vedle mne stál, si chtěl při míjení vítězného páru odplivnout, ale včas si uvědomil, že v obchodě mají čistě umytou podlahu, tak jenom nahlas prohodil: „Přeju vám, abyste, než zestárnete, také trochu zčernali, dyť aj na bílém baranovi může být vlna černá.“

Co tím mínil, si musel každý domyslet sám, pokud má hlavu na myšlení a ne pouze na nošení klobouku.

Jan Surý

Související:

Video [Předvánoční nálada](#) - autorské čtení Jana Surého na prosincovém setkání "Čtení ze šuplíků".